

JUSTITICIA SOCIAL

PREU:
15 CTS.

Després de l'experiment lerrouxista, no hi caben més "jabalies" a Barcelona

ORGAN DE LA UNIO SOCIALISTA DE CATALUNYA

NEO-LERROUXISME EL PARTIT

En temps de Solidaritat Catalana va sorgir Lerroux.

En els temps d'ara, de l'Estatut, treuen el cap un escamot de «jabalies»: Franco, Sediles i Jiménez i Jiménez, militars que serviren el Borbó; Balbotín, exversificador monàrquic i ferotge republicà de la taula parada; Samblancat, franc-tirador, i Soriano, un bon republicà que no té cura de la companyia.

Els diuen «jabalies» i potser es creuen ésser-ho. Però, havent-hi major cultura i experiència política, ens pensem que seran «jabalies» de catifa.

Cal, no obstant, que hom vegi net, pensi ferm i parli fort, i clar i català, ja que som a Catalunya.

A Barcelona hi ha sempre un exèrcit d'inadaptats. Són els mils i mils d'immigrants d'altres terres espanyoles, d'obers no qualificats, no especialitzats, proletaris del camp nascuts en ambients misèrrims, fets a una vida migrada, productes de la famosa «sobrietat espanyola», que és fam de pares a fills, i que en arribar a Barcelona sofreixen els trastorns psicològics i morals conseqüència d'un canvi sobtat de vida i de visual. Són els que vénen mansos i esdevenen «revolucionaris». Són els que forcen una igualtat cap a baix i nodreixen les rengleres de l'histèria faista. Són els que per manca de necessitats superiors, s'accontenten amb qualsevol salari i que omplen el tràgic buit interior amb truculències negroides. Són els que trobant-se en un obrir i tancar d'ulls en una realitat complexa i en un món social agitat per poderosos corrents ideològics, deixen la superstició catòlica i s'aferren desesperadament a la superstició del miracle polític i catastròfic.

I aquesta massa enorme d'inadaptats, d'hommes que no assimilen el nou ambient, la nova vida, que pateixen la indigestió d'idees mai albirades en els recons humils d'on sortiren, recers del catolicisme supersticios i eixorc, són el suport i la base del lerrouxisme tradicional i del neo-lerrouxisme. Per a la feina pacient, constructiva, no són útils. Per a l'obra de tots els dies, de creació de les formes econòmiques que han de substituir les capitalistes, són un llast. Perquè això pressuposa energia interior, llum interior, fortalesa moral, capacitat de visió i d'esforç sense solució de continuïtat, i ells són purament i exclusiva sensorials, que es mouen a força de reactius, flamarada que s'apaga i no deixa cendra ni caliu.

Les qualitats negatives s'han accentuat amb la República. Abans creient en el miracle metafísic. Ara creient en el miracle físic, polític i social. De miracles metafísics no en veieren cap. De miracles físics, polítics, econòmics no n'han vist cap. I la descurança es tradueix en una desesperació que no té altra terapèutica que les paraules gruixudes, que els gestos de gran

guinyol, que els porcs senglars simbolitzen i materialitzen en aquest petit món que som tots plegats i que no és pas aconhortador.

¿Com estranyar que un ramat de «jabalies» arplegui uns milers d'aquests inadaptats, d'hommes que pateixen el desengany de les seves folles creences miraculoses, que cerquen encara l'«home», la «providència» que amb quatre crits o quatre cops de vareta màgica «revolucionaris», posi fi a llurs mals? El «jabalí» no crea aquests homes; són aquests els que infanten el «jabalí». I són tots junts que treballen per la ruina llur, i la nostra, somniant, sincerament uns i altres no, en la redempció no guanyada.

Contra la «jabaliada», el neo-lerrouxisme, oposedem, no la policia, no la censura, no les deportacions, no lleis excepcionals, sinó una política de realitats que doni treball a qui no en tingui.

Puix la «cura de treball», no hi ha «jabalí» que la resisteixi!

La Unió Socialista creix, s'enforteix. Les seccions i els adherits es multipliquen. El Congrés federal de Barcelona és una nota optimista, una plena fermaça de vitalitat. L'organització s'estructura i es defineix, es vertebrada, a través dels comicis democràtics i dels òrgans responsables. Sense perdre l'antiga cohesió — que la fecunda — ni la puresa dels principis, capta les masses. Esdevé, de debò, un partit — el Partit.

Més que un nucli polític, la U. S. C. va ésser durant alguns anys una societat fabiana. Una societat fabiana a la mida del país, si voleu, amb les qualitats i els defectes de tot cenacle. Tanmateix, selecta, responsable, capacitada. Selecta no pels homes que la formaven — que això no importa — sinó pels ideals que la informaven, uns ideals d'universalitat definits de dies,

que calia només aplicar a aquesta Catalunya revolucionària.

La tasca pacient, anti-impacient diríem, antidemagògicament subversiva d'aquell redós era la sal del nostre moviment polític, del nostre caos social. Per això, ara, som el revulsiu de l'esdevenidor, la força latent, immanent, en potència, del futur pròxim.

Som dotzenes, centenes, milers. Pocs encara, però ja som milers. I bé! Que l'alegria de la força nova no ens ablaneixi. Responsables, serens, implacables com mai, pensem que som artífexs humils de la Revolució inevitable, i parlem com abans, amb la veu tranquilla. La nostra paraula és d'ordre i de cultura, de democràcia i de civilitat. La nostra subversió serà lenta, però també perennal. No hem de fer concessions a la multitud: som la multitud mateixa. Aviat serem més que la multi-

tud i que una emanació d'ella. Serem la massa, que vol dir disciplina, doctrina, eficàcia. Triguem a assolir aquesta plenitud el temps que trigarà a alliberar-se de màgies la forta mentalitat creadora — subjugada encara — del proletariat català, com se n'ha alliberat el Socialisme universal. El temps que trigarà a alliberar-se d'idees místiques el pensament — no el crit — revolucionari.

La Unió Socialista creix, s'enforteix. Les seccions i els adherits es multipliquen. Som dotzenes, centenes, milers. El Congrés nacional tancarà brillantment el període constitutiu, i fixarà a grans trets l'actuació immediata com l'acció ulterior... Jove, fort, amb un prestigi sòlid, amb una honestat de principis i tàctica que l'honora i el fa exemplar davant els altres nuclis, la Unió Socialista ja és un Partit — el Partit. És un partit socialista. El Partit Socialista Català, que s'incorpora, en un lloc d'avançada, al moviment obrer internacional.

GRANIER-BARRERA

Catalunya, república laica

Si arriba a ésser un fet l'aprovació de l'Estatut que Catalunya va votar el dia 2 d'agost de l'any passat, i l'optimisme dels nostres diputats a les Corts Constituents d'Espanya ens fa pensar que així serà, la nostra Terra esdevindrà aviat una petita república dintre l'Estat espanyol federable.

La Constitució Espanyola estableix el laïcisme més absolut, i la separació completa de l'Església i l'Estat. I com que el problema religiós no és dels que es deixen a la mercè de les nacionalitats federades, Catalunya serà una República laica.

Ho serà, al menys, de dret, en virtut de l'article de la Constitució que així ho proclama.

Perquè ho sigui de fet, ens caldrà treballar de ferm per a desfer la feina de molts anys de domini absolut de la gent d'església.

No sabem encara quina tàctica empraran els que no s'accontenten amb ésser catòlics, apostòlics i romans, sinó que pretenen imposar als seus conciutadans el criteri llur. De la manera com es prenguin la seva situació que la Llei fonamental de l'Estat els i ha creat, dependrà qui sigui o no necessari fomentar des del Govern una intensa propaganda antireligiosa. Nosaltres, per ara i tant, no l'aconsellarem.

Però caldrà, això sí, no tenir contemplacions amb els que, per acció o per omissió, pretenguin burlar les disposicions de les autoritats. I no deixar-se entenir per sensibleries.

Tenim pensat l'article que avui donem a la publicitat, i ens ha esperonat a escriure'l la ressenya d'una Festa celebrada diumenge passat a la «Casa de

Caritat», que publicava el *Full Oficial*.

A la «Casa de Caritat», de la qual és patró, i gairebé amo i senyor, la Generalitat, es va celebrar una festassa perquè feia 25 anys que una monja exerceix allí el càrrec de Superiora: «Madre», com diuen en l'argot dels convents. Hi acudiren, ultra la respectable muller del President de la Generalitat i el conseller senyor Jové amb la família, la

Junta de la Casa en pes, amb els aditaments familiars.

És així com es fa laïcisme? ¿Com es farà entendre als asilats que varen presenciar l'homenatge que les autoritats de la República rendien a la «Madre», que el nostre país és laic i que la influència dels empleats de la religió catòlica no ha de transcendir més enllà de la porta de les esglésies i convents?

En lloc de liquidar radicalment i de pressa la qüestió religiosa en hospitals, asils i altres establiments de beneficència pública, s'ha aprofitat una avinentesa qualsevol per homenatjar a una monja que ha fet sempre tot el possible per coaccionar les consciències dels asilats i estemordir-los provocant la visió de càstigs eternals per als desventurats que no entressin en la cleda catòlica, apostòlica i romana.

Hauria estat interessant fer una enquesta per escatir els graus d'humanitarisme que ha esmerçat aquesta «Madre» en els 25 anys de la seva *soi-disant* maternitat. Potser, si l'enquesta s'hagués fet, l'homenatge no hauria tingut lloc.

Però, prescindim-ne d'això. Fins suposant que la «Madre» homenatjada i solemnement medallada per al senyor Jové, en representació del President de Catalunya, hagi estat sempre impecable en el tracte amb els asilats, creiem completament fora de lloc l'homenatge.

Primerament, perquè si hem de medallar i homenatjar tots els funcionaris que portin 25 anys de bons serveis...

I segonament perquè si hem de fer honor al laïcisme republicà, solemnement promulgat, cal que, en lloc de venerar i glorificar a una militant religiosa, ens apremem a convertir-la en

El mestre de Llorenç del Penedès

A Llorenç del Penedès es va treure la creu que hi havia a l'escola. L'autoritat va complir amb el seu deure republicà.

Però, a Llorenç hi ha un mestre que no es conforma, que vol el que la llei no vol: la creu.

Varen treure-la de la paret i ell, cercant-ne una de petita, la posà a les taules dels nens. Tots els dies, la creu del mestre de Llorenç del Penedès, va a parar al calaix d'un pupitre per a edificació del nen de torn.

El mestre de Llorenç del Penedès està en el dret d'ésser catòlic. Però com a mestre nacional ha de respectar i fer respectar les lleis de la república. Com que no ho fa, cal que la inspecció escolar tarragonina ho faci per ell.

Unió Socialista de Catalunya

Actes de Propaganda

MÍTINGS I CONFERÈNCIES

Avui

Gran míting a Bisbal del Penedès, a les 9 de la vetlla, organitzat per la Secció local. Oradors: Francesc Viladomat, Eilonor Serrano i J. Duran i Guàrdia.

Demà, diumenge

Conferència de Josep M.ª Sucre, a la secció del districte VIII, Montseny, 35 a les 6 de la tarda. Tema: «La racionalització, episodi de decadència del capitalisme».

Gran míting inaugural de la secció de Lleida, al Teatre del Camps Elísseus a les 11 del matí. Oradors: Joan Comorera, Rafael Campalans, M. Serra i Moret i Josep Xirau.

14 març

Conferència de M. Serra i Moret a la secció del districte VIII, Montseny, 35 a les 10 del vespre. Tema: «El Control Obrer».

18 març

Commemoració de la Commune, de París, a la secció del districte VIII, Montseny, 35, a les 9 1/4 del vespre. Orador: Lluís Capdevila. Concert pel cor de la «Artística Gracienca».

20 març

Conversa de Joan Comorera, a Reus, a les 10 del matí.

una ciutadana més al servei de la República. I si no es vol despullar del seu caràcter religiós en l'exercici del càrrec, a prescindir dels seus serveis.

Aquest article no havia de tractar del cas de la «Madre» de la Casa de Caritat. L'actualitat ho ha volgut així, i ara serà necessari que n'escriuim una segona part. RAFAEL RAMIS

PRIMER CONGRES NACIONAL DE LA U. S. C.

Report del Comitè Executiu

REPORT DEL COMITE EXECUTIU

Companys: La tasca realitzada pel Comitè Executiu de la Unió Socialista de Catalunya ha estat feixuga i fecunda. Vet aci un resum exacte de la mateixa:

CONSTITUCIO DEL COMITE EXECUTIU

El Comitè Executiu de la Unió Socialista de Catalunya va constituir-se el dia 10 de juliol de 1931, amb els companys Enric Torres (representant de la secció de Calella), Felip Barjau (representant de la secció de Badalona), Joan Capdevila (representant de la secció de Barcelona), Joan Coloma (interí i per a substituir Duran i Guàrdia, que va dimitir) i Joan Comorera (interí i per renúncia de la secció de Molins de Rei). El Comitè Executiu va distribuir-se els càrrecs interns en la següent forma: J. Capdevila, secretari general; J. Comorera, secretari d'organització i propaganda; J. Coloma, secretari d'administració; F. Barjau, secretari sindical; i E. Torres, secretari per a l'exterior.

ORGANITZACIO I PROPAGANDA

Immediatament el Comitè Executiu es donà un pla d'organització i propaganda, les directives bàsiques del qual eren: crear la joventut de Barcelona, la Federació Comarcal de Barcelona i el major nombre possible de seccions arreu de Catalunya.

Va creure el Comitè Executiu que la millor manera de realitzar el pla d'organització i propaganda era la de facilitar la col·laboració constant dels afiliats. A tal efecte es nomenaren les següents Comissions permanents de propaganda i organització:

Barcelona - Ciutat: Joan Fronjosà, Francesc Viladomat, Joan Capdevila, Rafael Campalans, Conrad Guardiola i J. Roure i Torrens.

Barcelona - Circumscriptió: Francesc Muntanya, Felip Barjau, J. Duran i Guàrdia, Josep Roger, M. Serra i Moret i J. Escarpanter.

Girona: Xavier Xaparro, Joan Forment, Joaquim Xirau, Modest Palabí, Manuel Rosset Sala, Enric Torres i J. M. Coll Massagué.

Tarragona: R. Castellort, Joan Coloma, Josep Xirau, Cosme Rofes i Esteve Vendrell.

Lleida: Lluís Ardiaca, Joan Comorera, Isidre Musoles, Rafael Campalans, Joan Aleu, Josep Santaló i Joan Sarrado.

Aquestes Comissions varen constituir-se tot seguit, però no varen donar el resultat que el Comitè Executiu esperava d'elles. Pràcticament, exceptuant les Comissions de Lleida i Girona, que sortiren una vegada, no feren res.

La inactivitat de les Comissions tingué com a conseqüència una pèrdua de temps i obligà al Comitè Executiu a prendre la responsabilitat d'una direcció i execució úniques del pla d'organització i propaganda.

Procedí el Comitè Executiu a una reorganització a fons de la Secció de Barcelona. Classificà els afiliats per domicili i els constituí en comissions provisionals organitzadores de lurs districtes. Les seccions quedaren constituïdes i instal·lades amb rapidesa i, en conjunt, amb èxit afalagador. El nombre d'afiliats augmenta ràpidament i l'estructura general de la U. S. C., a Barcelona, guanya en eficàcia i és ja prou sòlida per a sotmetre-la, quan sigui necessari, a l'esforç que calgui. Exemples eloqüents de l'èxit assolit podríem citar-ne molts, però serà suficient recordar el Congrés Constitutiu de la Federació Comarcal de Barcelona i dir que, avui, una sola de les seves catorze seccions té tants afiliats com fa nou mesos tota la secció de Barcelona.

L'acció de propaganda i organització a les terres catalanes ha estat difícil, per la manca gairebé absoluta de cabals, per l'especial situació política que ha supeditat l'activitat dels nostres militants i dels nombrosíssims simpatitzants, a l'Estatut, i per les ocupacions excessives dels nostres representants. Així i tot, el Comitè Executiu ha desenvolupat una propaganda intensa i ha aconseguit elevar el nombre de seccions de quatre a vint-i-cinc, i arriba a la fi del seu mandat amb altres 58 seccions en període de constitució definitiva. El Comitè Executiu afirma, donada l'experiència viscuda, ben escauïdes les possibilitats immediates i resolta la qüestió política prèvia de l'Estatut, que ara comença, la Unió S. C. podrà ésser, i ho serà no ja el partit més estructurat i dinàmic de Catalunya, sinó el més fort en quantitat i en qualitat.

Per iniciativa i sota el control del Comitè Executiu, va organitzar-se la Joventut de Barcelona. L'assaig, però, no ha reeixit encara per raons diverses i que no fan referència al fons de la qüestió. Potser ha arribat ja el moment d'anar a la creació de les joventuts seccionals i a la Federació de les mateixes.

PROGRAMA MINIM DE LA U. S. C.

En l'assemblea extraordinària realitzada el 4 de juny de 1931, es va nomenar una Comissió de tàctica, formada pels companys Felip Barjau, Emili Granier-Barrera, J. Duran i Guàrdia, Joan Fronjosà, P. B. Sales, M. Serra i Moret i Joaquim Xirau, la qual de-

via redactar un projecte de programa mínim.

Aquesta Comissió va ésser citada pel Comitè Executiu i es va reunir el dia 11 de juliol i va nomenar les següents ponències:

Ponència Constitucional: M. Serra i Moret, Josep Xirau, Rafael Campalans i Pere B. Sales.

Ponència sindical: Felip Barjau, E. Granier-Barrera, Joan Fronjosà i Francesc Viladomat.

Ponència Cooperatista: J. Duran i Guàrdia, Lluís Ardiaca i Joan Comorera.

Ponència agrària: R. Castellort i Joan Comorera.

Ponència d'acció internacional: M. Serra i Moret i Joan Comorera.

Ponència municipal: Rafael Campalans, Joaquim Xirau, J. Duran i Guàrdia, Cosme Rofes i Francesc Muntanya.

Les ponències varen reunir-se el dia 1 de setembre de 1931 i varen aprovar el programa mínim que el Comitè Executiu sotmet a estudi del Primer Congrés Nacional. Varen quedar pendents les ponències cooperatista i sindical.

LA U. S. C. I LES VAGUES «REVOLUCIONARIES»

Encara que la política sindical de la U. S. C. no estigués estructurada, el Comitè Executiu es va creure obligat a adreçar-se als obrers de Catalunya, tota vegada que eren portats a una lluita estèril i a un sacrifici dolorós pels dirigents de la Confederació Nacional del Treball. El Comitè Executiu va redactar i va fer publicar els dos manifestos que ja els companys coneixen per haver estat inserits a JUSTICIA SOCIAL, arran de les vagues generals «revolucionàries» de setembre de 1931 i febrer d'enguany. El Comitè Executiu considera que l'esforç individual i col·lectiu dels companys ha d'accentuar-se, d'acord amb les orientacions donades en dits manifestos, per a contribuir a una evolució més ràpida dels principis sindicals a Catalunya i per a sostreure els obrers de Catalunya dels grups i dels homes que practiquen i absen de la clandestinitat i de la irresponsabilitat.

INDISCIPLINA DEL COMPANYY ALOMAR

El Comitè Executiu, aplicant l'article 41 dels Estatuts, va resoldre descomptar el 10 per 100 de les dietes que perceben els parlamentaris. Els companys Campalans, Serra i Moret i Xirau han satisfet regularment les quotes mensuals. Però, el company Gabriel Alomar, no.

Considerant l'actitud del company Alomar com una greu falta disciplinària, el Comitè Executiu va convocar els parlamentaris, i en la reunió realitzada el 31 d'agost de 1931, es va resoldre per unanimitat que es sol·licités de dit company una declaració categòrica en el sentit de si acceptava o no els principis, estatut i tàctica de la U. S. C., i en cas negatiu, declarar-lo exclòs del partit.

El company Alomar, no obstant la insistència del Comitè Executiu i d'una adhesió lírica a l'obra de la U. S. C., no ha satisfet l'import mensual del 10 per 100 de la dieta de diputat, ni ha complert tampoc cap de les altres obligacions estatutàries. El Comitè Executiu considera inacceptable la conducta del company Alomar i confia en que el Primer Congrés Nacional prendrà una resolució definitiva.

LES ELECCIONS D'OCTUBRE

En la reunió de setembre 18 de 1931, el Comitè Executiu va resoldre convocar a assemblea extraordinària als afiliats de Barcelona per a considerar l'actitud de la U. S. C. davant les eleccions complementàries del 4 d'octubre. En la dita reunió el Comitè Executiu va exposar el criteri favorable a la participació electoral, tenint en compte que la U. S. C. és un partit de lluita i de principis que ha de manifestar-se en totes les ocasions que es presentin, exercint els seus drets de ciutadania, que una de les vacants pertanyia a la U. S. C. i que calia aprofitar l'ocasió de la lluita electoral per a fer una intensa propaganda del socialisme. L'assemblea estigué d'acord amb el Comitè Executiu i elegí candidat el company Felip Barjau.

La campanya electoral fou breu i intensa. Es donaren vint mítings i conferències i s'editaren 500.000 fulles de propaganda. Les seccions en constitució varen fer un esforç admirable, i si bé en el dia de les eleccions hi varen haver falles en el repartiment de candidatures i en la intervenció, en conjunt, la U. S. C. donà una prova de serenitat i bona organització. El Comitè Executiu va considerar satisfactori el resultat de les eleccions.

Havent estat novament convocats el poble a eleccions complementàries per al dia 18, el Comitè Executiu va prendre la següent resolució: «Si l'Esquerra presenta candidatura, ajudar-la a fi d'evitar el triomf de la dreta. Si l'Esquerra s'absté, presentar de nou el company Barjau.» Aquest acord, en la darrera part, va estar condicionat a

un anunciat ajornament de les eleccions. En no ésser ajornades, el Comitè Executiu resolgué la no concurrència per manca de la condició essencial de la mateixa: comptar amb temps suficient per a desenvolupar una intensa propaganda socialista.

RESOLUCIONS DIVERSES

Transcrivim a continuació el text de les resolucions preses pel Comitè Executiu en hores i per motius importants:

La U. S. C. i el govern provisional. (Sessió extraordinària de 28 de juliol). — «El Comitè Executiu de la Unió Socialista de Catalunya reunit en sessió extraordinària per a examinar la situació política peninsular i particularment la del Govern provisional de la República:

Considerant que la continuació en el poder del Govern provisional equival a un mal menor,

Que la formació d'un govern parlamentari podria tenir com a conseqüències immediates una possible desarticulació del poder revolucionari, una solució de continuïtat en l'obra de la revolució.

Que és absolutament necessari que les Constituents acabin les seves específiques tasques d'aprovar l'Estatut de Catalunya i la Constitució de la República el més aviat possible i amb la màxima serenitat espiritual possible.

Que per motius extrínsecs al propi Govern provisional tota solució de continuïtat podria portar-nos a la dictadura personal dita republicana o a una successió lamentable de govern sense autoritat moral ni prestigi polític.

La Unió Socialista de Catalunya resol:

1.er No oposar-se a la continuació del govern provisional.

2.^{on} Però sense renunciar a les seves discrepàncies amb l'obra desenvolupada fins ara, i d'ací endavant, i reservar-se tota llibertat d'acció, de crítica i de censura, si cal, en l'hora oportuna.»

Constitució de la minoria municipal. (Sessió de 9 d'agost). — «Tenint en compte la situació de l'Ajuntament de Barcelona i la necessitat imperiosa de desenvolupar una acció intensa i constructiva, el Comitè Executiu de la U. S. C. resol:

1.er Que els regidors del Partit per Barcelona es constitueixin en minoria.

2.^{on} Que en el si de les Comissions i en les sessions públiques, actuïn com a minoria i d'acord amb els principis i tàctica del partit.

3.er Que mentre l'interès superior de la Ciutat no s'hi oposi mantinguin cordial i solidària aliança amb el grup d'Esquerra Republicana, fidels encara al pacte vigent.»

Censura al company Alomar. (Sessió del 14 d'agost). — «Tenint en compte que els socis de la U. S. C. han de sotmetre's a una disciplina, que és deure de tots desenvolupar una acció harmònica, que aquestes obligacions partidàries són més efectives com més valor representatiu es tingui, que un parlamentari ha d'actuar no solament d'acord amb l'autoritat màxima del Partit sinó també amb els seus companys de representació, que el ciutadà Gabriel Alomar en signar una carta política conjuntament amb un ciutadà no soci de la U. S. C. sense coneixement del C. E. i del grup parlamentari del Partit ha violat aquestes clares normes de tàctica i disciplina, que la carta adreçada a la Generalitat de Catalunya per a demanar un ajornament en la presentació de l'Estatut obstaculitza la solució d'un problema vital i urgent i ha compromès el nom i el prestigi del Partit:

El Comitè Executiu de la U. S. C. resol:

1.er Censurar la conducta del company Gabriel Alomar.

2.^{on} Assabentar-lo d'aquesta resolució i inserir-la a JUSTICIA SOCIAL.»

L'afar Bloch-Ragasol-Brunet. (Sessió del 27 de novembre). — «Estatutats els motius i l'origen de baixa política i les conseqüències del conegut afer Bloch-Ragasol-Brunet, el Comitè Executiu de la U. S. C. resol:

1.er Denunciar a l'opinió pública la campanya de La Publicitat per difamació dels partits polítics d'esquerra i per nociva als sagrats interessos de Catalunya.

2.^{on} Haver vist amb simpatia l'actitud clara i honesta del company Rafael Campalans i solidaritzar-se amb la mateixa.

3.er Passar còpia d'aquesta resolució a la premsa de Catalunya i inserir-la a la secció de JUSTICIA SOCIAL.»

EL REPRESENTANT DE CALELLA

Havent traslladat el seu domicili a Barcelona el company Enric Torres, la secció de Calella va designar delegat seu al Comitè Executiu el company Xavier Xaparro.

SITUACIO ECONOMICA DE LA UNIO SOCIALISTA DE CATALU. YA EN 31 DE DISEMBRE 1931

Les dades que donem a continuació reflexen la situació econòmica del Partit en acabar l'any 1931.

Quan el Comitè Executiu emprengué la tasca reorganitzadora de la Unió a base de crear Seccions autònomes establí la base dels seus ingressos sobre l'import dels Carnets lliurats als socis, els segells i les quotes especials que paguen els companys Diputats a Cortes.

Però tractant-se de posar en marxa una organització, i de desenvolupar-la resultaven migrants aquests recursos i no permetien portar a terme la tasca del moment.

Des del principi calgué atendre a les despeses d'un local social, establir-se la Unió en el del carrer del Carme, 3, i adquirint-se els mobles indispensables a aquest objecte. El llouer crescut d'aquest pis i les despeses d'instal·lació sobrepasaren els mitjans normals amb què es comptava. Fou precis recórrer al concurs d'alguns companys socis que de bon grat feren els avenços necessaris en qualitat de préstec.

Més tard es presentaren les eleccions legislatives de complement, i havent-se acordat per l'Assemblea el prendre-hi part, s'obrí una subscripció que no arribà a cobrir les despeses ocasionades.

Aquests dos factors han estat els que més han desequilibrat la nostra situació econòmica en el primer període de la Unió. Però el curs progressiu de la reorganització i el nombre creixent de socis, com també l'haver-nos instal·lat darrerament en un local més gran i de llouer més limitat, ço que redueix de molt les nostres despeses

Saldos dels comptes del Comitè Executiu

	Dèbit	Crèdit	Saldo deutor	Saldo creditor
Caixa	6.704'80	6.696'05		8'75
Carnets de cotització	357'—	459'—		102'—
Correspondència	111'15	111'15		
Despeses diverses	153'75	153'75		
Eleccions	5.374'—	3.033'85	2.341'—	25'—
Efectes escriptori	86'15	86'15		
Impresos	6.469'90	3.209'20	3.260'70	100'—
Lloguers	1.950'—	1.950'—		
Mobiliari	998'55	784'—	214'55	
Propaganda	50'50	50'50		
Quotes especials	1.400'—	1.800'—		400'—
Segells cotització	559'—	869'50		310'50
Préstecs	3.777'—	50'—	3.727'—	
Total			9.543'25	921'25

NOTA. — Els préstecs a què es fa referència en la nota que va al començament, fets per alguns socis a la Unió, estan comptats en els descomptes: Eleccions i Préstecs; la suma d'ambdós saldos és el que es deu per aquest concepte.

OPERACIONS DE CAIXA

	Ptes.	Ptes.
Ingressos a Caixa del Comitè Executiu de 30 de juliol a 31 de desembre 1931.	6.704'80	
Sortides de Caixa del Comitè Executiu en el mateix període de temps		6.696'05
En Caixa en 31 de desembre de 1931		8'75
Totals	6.704'80	6.704'80

BALANÇ

	Ptes.
Actiu:	
Caixa	8'75
Carnets a cobrar	102'—
Segells	310'50
Impresos s/ valor	500'—
Mobiliari	998'55
Quotes especials	400'—
Saldo favor fra.	100'—
En dipòsit, Elecc.	25'—
Dèficit	7.098'45
Total ptes.	9.543'25
Passiu:	
Préstecs	3.727'—
Mobiliari	214'—
Eleccions	2.341'—
Fres. impresos	3.260'70
Total ptes.	9.543'25

fixes, ens fa creure que ben aviat serà possible eixugar el dèficit que acusen els comptes que us presentem.

JUSTICIA SOCIAL

En la segona sessió de l'assemblea realitzada el dia 11 de maig de 1931, els companys Rafael Campalans, Joan Coloma, E. Granier-Barrera i Josep Xirau varen ésser designats membres de la Comissió de Premsa. La Comissió va nomenar director de JUSTICIA SOCIAL el company Joan Comorera, i administrador el company Miquel Falcó. Enlllestits els treballs preparatoris, es repregué la publicació del nostre òrgan, el qual, des de llavors, ha aparegut normalment, sense cap interrupció ni retard.

La direcció de JUSTICIA SOCIAL ha tingut especial cura a estimular la col·laboració de tots els companys, a comentar l'actualitat política social, atenent-se a una estricta interpretació del socialisme internacional. El Comitè Executiu es complau a manifestar la seva conformitat amb l'orientació de JUSTICIA SOCIAL, i a agrair el constant ajut dels companys Lluís Ardiaca i J. Roure i Torrens, col·laboradors permanents, i de tots els que, eventualment, han contribuït a augmentar el valor doctrinari i combatiu del nostre òrgan.

Administrativament, JUSTICIA SOCIAL s'ha liquidat amb dèficit. El Comitè Executiu lamenta no poder donar un balanç exacte en 31 de desembre, puix l'ex-administrador M. Falcó no ha rendit comptes de la seva gestió, no obstant les repetides sol·licitacions que li han estat fetes. La reorganització administrativa de JUSTICIA SOCIAL, a càrrec, per designació del Comitè Executiu, del company J. Rull, encara que ha resultat molt penosa, ens permet anticipar una pròxima anivellació d'ingressos i despeses amb possibilitat de petits superàvits. Cal, però, que tots els companys tractin de fer un esforç màxim per a augmentar el nombre de subscripcions ordinàries i extraordinàries i de donatius.

CONCLUSIO

En breu síntesi, resta exposada la tasca del Comitè Executiu. Pensem que ha estat útil al Socialisme a Catalunya, i confiem en què ho craurà també el Primer Congrés Nacional de la Unió Socialista de Catalunya. — Felip Barjau, Joan Capdevila, Joan Coloma, Joan Comorera, Xavier Xaparro. Barcelona, 7 març de 1932.

Subscripció permanent pro Justícia Social

Subscripcions mensuals	
SUMA ANTERIOR	230,30 ptes.
Joan Subiranas	1,— »
Maria Ramiró	1,55 »
Josep M. Pi Sunyer	5'— »
Total	237,65 ptes.
Donatius	
SUMA ANTERIOR	478,— Ptes.
A. G.	5,— »
J. A., de Palestra	3,— »
M. Cases (Sant Carles de la Ràpita)	2,50 »
J. Sallés	4,50 »
Baldomer Porta (Pallejà)	2,50 »
Total	495,50 ptes.

CORREU ADMINISTRATIU

M. Cases (Sant Carles de la Ràpita), gir.	7,— ptes.
Total	7'— ptes.

EN EL NOVE ANIVERSARI

Recordem el «Noi del Sucre»

Ja fa nou anys que les bales de l'odi i malvat capitalisme perforaren el portentós cervell del volgut amic i abnegat lluitador obrer que es deia Salvador Seguí.

Sembla que veig encara la gegantina figura del nostre «Noi» — com li diem els amics —, i dic el nostre «Noi» perquè en Seguí era tot nostre, pertanyia en cos i ànima a l'obrerisme; ell encarnava com ningú ho pot dir, un cop desaparegut el «Noi», els moviments dels treballadors que componien i componen la Confederació Nacional del Treball, fundada per ell i orientada per la seva clara visió dels problemes que afecten la classe proletària.

Quan més recordem el «Noi» és quan veiem la gran falta que fa, en aquests moments de perill i d'intensa lluita, de completa desorganització dels obrers confederats.

En Seguí en els moments més difícils que travessà la C. N. T., aquell home que tenia una influència formidable sobre els treballadors, feia que es solucionessin els conflictes més greus amb una facilitat pasmosa i favorable als obrers, tan dignament per ell representats.

Tenia un gran domini sobre la classe obrera, i a la vegada, els elements que dirigien, i dirigien encara, el Foment del Treball Nacional, o millor dit, la gran burgesia catalana, tenia del «Noi» un concepte que feia que la Patronal transigís en qüestions que, segurament tractades per qualsevol altre militant de l'organització obrera, haurien tingut una solució completament distinta i molt menys beneficiosa per als treballadors.

Els que coneixíem íntimament el «Noi del Sucre» sabem el gran valor que com a director d'un organisme obrer tenia, perquè es feia encara més interessant en les seves converses amb els amics que públicament, i podem dir clarament que, assassinat vilment Seguí, fou assassinada la intel·ligència de la C. N. T.

Els trets que acabaren amb la jove i forçada vida del «Noi» anaren directes al cor de l'obrer espanyol, i d'una manera especialíssima al del proletariat català.

Els obrers catalans, encara que no vulguem reconèixer fronteres, podem dir ben alt que el «Noi del Sucre» era nostre, no sols perquè era nascut a Lleida i fet home a Barcelona, sinó perquè quan ell es dirigia amb la seva veu potent al poble, ho feia en català; encara que es dirigís a tots els treballadors per un igual, pensava i sentia en català. Això no vol pas significar menyspreu per als obrers que no són catalans, però cal dir-ho, perquè queda ben sentat, que el valor més positiu i la intel·ligència més gran que ha tingut la C. N. T. era Salvador Seguí: un obrer català.

Recordo que l'estiu de l'any 1922 ens trobàvem uns quants obrers catalans treballant a València, i vingué ell en viatge de propaganda. Pronuncià un discurs, eloqüent com tots els seus, però parlà en castellà, i jo, en acabar, vaig dir-li: «Has de practicar-te a parlar en castellà, perquè se't nota molt l'accent català», i ell, rodonament, em contestà que no podia de cap manera acostumar-se a parlar en castellà, malgrat ésser-li molt convenient.

Ens podríem estendre en llargues disquisicions referents a la interessant figura de Seguí, però ens limitarem a dir que, més que lamentar la seva mort, perquè sentíem per ell una profunda amistat i una fervent admiració, el recordem intensament i amb dolor emotiu, en contemplar l'espectacle vergonyós que està donant avui la C. N. T. Tot és confusió, divergències, desorganització, moviments caòtics, vagues sistemàtiques que no ens porten més que a desastres i ens desfan el nostre organisme confederal; en resum: que la nostra Confederació Nacional del Treball, la que fundà Salvador Seguí, amb la cooperació d'uns quants obrers autèntics, s'ha convertit en un conglomerat d'homos aèctaris, que no fan res més que cavar la fossa de l'única organització obrera que, ben orientada, podria ésser el veritable perill del capitalisme d'aquest país, i que avui no és més que un nucli d'elements dispersos, que ells mateixos fan fracassar llurs propòsits.

Es parla entre els obrers militants de la C. N. T. amb molta insistència

del front únic, i jo dic: que aquesta magna gesta no es portarà a cap, perquè els que la proclamem, o la major part d'ells, no la senten profundament i no volen deixar de banda les lluites intestines que hi ha, cada dia més descarnades, dintre els sindicats; ens barllem contínuament entre comunistes, socialistes, anarquistes moderats i faistes, i tots som per un igual obrers confederats i volem o creiem voler la C. N. T., i l'anem enfonsant, fins que caurà per a no aixecar-se o fer-la de nou... que tal vegada seria el més convenient per a tots.

Tot això, per a evitar-ho, necessita una mà de ferro que acabi amb totes les rancúnies i un cap que sàpiga conduir els treballadors pel camí de llur alliberació, i l'únic home que hauria impedit que succeïssin aquestes coses hauria estat Seguí, si no ens l'haguessin assassinat en la forma tan criminal com ho feren els eters enemics del proletariat.

La tàctica que hauria seguit el «Noi del Sucre» després de proclamada la República a Espanya, hauria estat, segurament, la d'orientar els obrers envers la formació d'un partit polític de classe, al marge de la C. N. T., que ens hauria donat la força per a imposar al Govern republicà el respecte a les legítimes aspiracions del proletariat organitzat i conscient dels seus deures i de les seves obligacions, i la personalitat de la C. N. T. hauria estat respectada pels poders públics com una organització potent i a la vegada responsable dels seus actes davant l'opinió pública, que és, en definitiva, la que ha de dir sempre l'última paraula.

Per això, avui, en recordar el nostre «Noi del Sucre», forçosament hem d'exclamar des del més profund del nostre cor:

Seguí! Quina falta ens fas als obrers per a salvar de l'abisme la nostra Confederació Nacional del Treball, avui en mans d'incapaços i inconscients.

Descansa en pau, Noi! La teva obra, malgrat tots els obstacles, seguirà el seu camí.

ELIASER MASSIP

Converses sobre el programa mínim de la U. S. C.

La secció del Districte IV, convida tots els afiliats de la U. S. C. a prendre part a les converses sobre el programa mínim del Partit que tindran lloc a la sala d'actes del seu estatge del carrer Alt de St. Pere, 29, pral., tots els dimarts i divendres de set a nou del vespre, a partir del dimarts, dia 15 de març.

Prequem tots els companys tinguin a bé assistir a aquestes converses que tan poden ajudar la nostra formació socialista.

Examen de la religió catòlica LA REVELACIÓ

No crec que fos admesa en la religió catòlica la possibilitat que els homes per llur sol esforç haguessin un dia pogut descobrir les veritats de l'única religió veritable.

La religió ha estat donada als homes com una gràcia especial: el fet de donar-se compte de la pròpia existència, el poder de raciocini, la potència creadora de l'home, no són res al costat de l'immens favor que se'ns fa en revelar-se'ns la veritable religió. Aquesta és la tesi catòlica.

Primer Déu s'aparegué als homes de la Bíblia; Adam, Moisès, Abraham i molts d'altres l'havien vist. Després Jesucrist vingué a la terra. Més tard s'ha aparegut també a alguns Sants.

Però, ¿què és això que ha estat revelat? ¿Quin coneixement més tenim els homes a conseqüència de la revelació? En essència això: que la nostra vida no s'acaba a la terra, sinó que és eterna; que hi ha un ésser màxim, infinit; que la vida actual és decisiva, i segons els nostres actes serem recompensats o castigats.

Fora d'això, res més no ens ha estat revelat; tot allò altre: cel, infern, àngels, arcàngels, Santíssima Trinitat... ton són paraules que no responen a cap coneixement; paraules, faules, paraboles... Coneixement, sensació de saber què hi ha a l'altra banda de la tomba: d'això res absolutament.

L'única manera d'imaginar-se el cel, per exemple, és una manera completament pagana; és a dir, de compondre amb elements terrenals. Res de nou: el Pare Sant assegut sobre els núvols, els Sants passejant-se i cantant loances. L'única manera de representar-se Déu és donar-li forma humana.

Per tant, la revelació, si ens hi fem, dona a la vida terrenal tota la transcendència, tota la base de la revelació és mundanal; d'aquesta vida vindrà el càstig o el premi «etern».

Sols això que ara fem és essencial; després ja estarà tot fet.

No ens diu la revelació com serà l'altra vida; ens diu que aquesta és d'una importància enorme; no sembla feta per a exaltar l'altra, sinó per a donar lleure a aquesta.

Però l'anunci del premi i del càstig no ve sol: ve acompanyat d'una llei i d'un poder legislatiu.

Unes coses són definides com a bones; les altres com a dolentes; uns homes es queden amb la facultat de decidir la bondat o la dolència d'allò que pogués presentar-se no previst.

Ja l'home no podrà cercar pel seu compte allò que és bo i allò que és dolent: no se li ha fet veure (això és un coneixement absolut que no es pot posseir per una intel·ligència limitada com la humana d'avui) quina és l'essència del bé i el mal; però s'han escollit els actes de la vida humana i se li diu: això és bo, això és dolent.

Aquesta és, en essència, la revelació.

Els homes, en la nostra extraordinària petesa, tenim una base de grandesa infinita: és el nostre afany d'augmentar, de saber més, de poder més; l'home que investiga, ja en la ciència, ja en l'art, segueix un camí sense límits: no té altre límit que el temps. Però aquest camí és ple de giragonses: avui això és veritat, demà no ho és, després pot tornar a ésser-ho.

Doncs, aquest camí, la revelació el tanca; tot l'afany de l'home, tot el millor d'ell, queda mort: això és bo, això és dolent; per què? perquè ha estat revelat. ¿Què sap l'home més de nou? Res; solament li ha estat revelat que no podrà investigar, que no podrà comprendre i que ha de creure: creure a cegues; deixar la pròpia voluntat per a fer la dels altres; deixar la intel·ligència, perquè el fer-la servir es considera orgull.

D. JUFRESA

UNITAT SINDICAL

III

«Els comunistes no es poden refiar de la legalitat burgesa. Tener el deure de crear a tot arreu, paral·lelament a l'organització legal, un organisme clandestí, capaç de complir, en el moment decisiu, el seu deure envers la Revolució». (3.ª condició de Moscou).

Servint-nos dels articles mateixos de Moscou i de les resolucions més importants de la III Internacional hem posat en clar, fins ara, els tres objectius primordials que persegueixen els comunistes, sistemàticament i tenaç, enfront del moviment sindical. Permeteu que una vegada més els resumim breument:

- 1) Introduir, dintre els sindicats, la guerra contra els dirigents.
- 2) Apoderar-se, al capdavant d'aquesta lluita intestina, de la direcció dels sindicats.
- 3) Sotmetre aquests al Partit Comunista.

Alguns comunistes amb els quals he tingut l'oportunitat de discutir m'han dit, en recordar-los els famosos articles moscovites, que la lluita per la direcció dels sindicats era necessària només en aquelles organitzacions mediatitzades pels reformistes d'Amsterdam, però que en les altres no s'imposava la lluita i, per tant, podia conservar-se la unitat sindical.

Deixant de banda l'afirmació gratuita que vol que tots els sindicats d'orientació socialista estiguin forçosament venuts a la burgesia, queden com un argument nostre inderrotable les indicacions formals que dona el llibre dels Estatuts i Resolucions que adés esmentàvem. En la pàgina 49 i en el capítol sobre «El rol del Partit Comunista en la Revolució proletària», hi ha una definició molt clara de les organitzacions on s'han de formar nuclis d'atac i del rol d'aquests dintre el partit. Llegiu-la: «...Tots els nuclis comunistes actuant en les organitzacions políticament neutres, estan absolutament subordinats al Partit en el seu conjunt, tan si l'acció del Partit és legal com clandestina».

Aquesta subordinació absoluta dels nuclis que actuen dintre les organitzacions políticament neutres, és imposada després d'haver especificat detalladament que aquestes organitzacions poden ésser «...tot soviets, tot sindicat, tot cooperativa, tot taller, tot comitè de llogaters, tot institució on tres persones simpatitzin amb el comunisme». Més clar, l'aigua de font. Però ço que faria riure si tot plagat no representés una llastimosa tragèdia pel pobre moviment sindical, seria allò de: «...tant si l'acció del Partit és legal com clandestina». Sembla es vulgui suposar que la reacció

estatal pot forçar el partit comunista a la clandestinitat. En un cas d'aquesta espècie l'actuació subterrània esdevé heroica, viril; es presenta als ulls de l'obrer com un cas de valentia extrema. Mes all que la tercera condició de Moscou no pot ja esborrar-se. I és ella la que imposa la clandestinitat i no l'estat burgès. L'imposava com un deure a tot arreu, adhuc en els països de legalitat burgesa.

Coneixent aquesta condició i entenent tots, per experiència, de la supremacia que tenen els nuclis clandestins sobre els legals en les organitzacions revolucionàries, no ens costarà gaire comprendre que tota l'actuació comunista ha de reposar damunt els nuclis secrets. Una vegada més, doncs, comprovem que els sindicats, en poder dels comunistes, no són res més que uns automates, uns titelles relligats a certs fils misteriosos que mans irresponsables fan ballar al so d'una música exòtica.

Aquestes veritats basades totes en els propis escrits, articles i resolucions de la III Internacional, convé que s'escampin arreu de Catalunya, sobre tot allà on els obrers, decebut profundament per l'esbojarrada actuació dels anarco-sindicalistes, esdevenen fàcilment la presa d'unes fórmules sonores, roges de color i buides d'essència.

Els països com Alemanya, Itàlia, França, etc., on el socialisme arrelava cada dia més amb força i profunditat, on existien organitzacions sindicals d'un volum esperançador, sofriren terriblement d'aquesta acció fratricida dels comunistes boixevitzants. Els estralls foren dolorosíssims i, per a Itàlia especialment, més que tràgics.

De totes maneres, un cop conegudes les armes i l'estratègia amb les quals Moscou preparava l'assalt de totes les organitzacions obreres — polítiques o neutres — de tots els països, era lògic que els dirigents d'aquelles prenguessin les elementals mesures defensives que les circumstàncies aconsellien. Quan les sucursals moscovites anunciaven la guerra acarnissada contra sindicats, cooperatives, partits obrers, no havia de trobar-se inversament que aquestes agrupacions s'oposessin a ésser degollades i esquarterades com uns xaiets.

Tant és així que el propi Lenin — que els comunistes admiren i veneren com un sant laic i que el modest socialista que escriu aquestes notes creu més aviat un segon Loyola — tingué el presentiment de les resistències que provocarien aquelles condicions inhumanes, irracionals, pròpies de mentalitats fredes, d'ànima de dictador, filles del superhome que menysprea el valor moral i la capacitat intel·lectual de l'individu i es creu pre-

destinat a l'encarriament del remat humà.

Lenin, en la seva obra: *La Malaltia Infantil del Comunisme*, atribueix als reformistes — als germans d'ahir, traïdors avui — un seguit de propòsits negres, baixos, polítics, per tal d'assegurar-se la direcció dels sindicats. Contra aquestes actituds suposades indica als comunistes ço que cal fer. En la pàgina 55 de l'edició francesa d'aquesta obra llegirem el següent: «No en dubtem, els líders de l'oportunisme usaran tots els recursos de la diplomàcia burgesa, recorreran al concurs dels governs burgesos, del clergat, de la policia, dels tribunals, per a tancar als comunistes l'entrada dels sindicats, per a treure'ls-en, per a fer-los la situació impossible.»

«Cal saber resistir a tot això, consentir a tots els sacrificis, usar adhuc de totes les estratègies, usar d'astúcia, adoptar procediments il·legals, callar de vegades, de vegades amagar la veritat, amb el sol objecte d'entrar en els sindicats, de quedar-s'hi i de complir-hi, a desgrat de tot, la tasca comunista.»

Som occidentals, som llatins, som catalans. El mar i les muntanyes, les platges i els accidents geogràfics de la terra nostrada; el passat de gestes èpiques, de revoltes populars, d'actes de dignitat ciutadana; l'amor nostre a la cultura, a la llum de l'intel·lecte, a la florida de l'individualitat sagrada; el present inquiet, dalerós de vida nova; totes les essències racials, l'origen de totes les veges germanes que a casa nostra s'encenen; totes aquestes virtuts i tots aquests defectes que fan de l'obrer català i dels obrers que Catalunya assimila un dels homes més inquietos, més dignes, més humans de la humana espècie; aquest conjunt de valors es revoltaran sempre contra la doctrina seca, militarista, jesuítica de l'escola de Moscou. CARLES CARQUÉS

Confessió de part

«Nosaltres... que som a la Península l'agrupació política d'una més nova tradició conservadora i antifreudiana...»

(D'un editorial de *La Veu de Catalunya* de 25 de febrer d'enguany.)

Fins ara, la Lliga sempre ha estat contrarevolucionària. Però no se'n diu. Adés dels que «a la Lliga hi cap tothom», adés es proclamava liberal i adhuc democràtica.

Sempre és preferible, però, que cadascú es presenti tal com és.

L L I B R E S

EL LLENGUATGE A L'ESCOLA per Ramon Torroja i Valls

Heus ací un llibre d'una alta valor pedagògica, d'aquella pedagogia, però, que resum el seu apostolat i la seva missió en estimar l'infant i comprendre'l.

L'autor d'aquest llibre que és no solament un mestre, un bon mestre, sinó un home d'una extensa i profunda cultura, aconsegueix demostrar plenament allò que s'ha proposat: la importància cabdal que el llenguatge té a l'escola i tot el partit que el mestre en pot treure.

El llibre es divideix en tres parts: el fonament científic, la metodologia i la pràctica.

En la primera part el llenguatge hi és estudiat com a funció biològica des de el procés inicial en els primers pesos de la vida, recolzant la seva tesi en les doctrines del gran pedagog suís Claparède i amb demostracions anatomo-fisiològiques sobre la funció del llenguatge, per arribar així a la conclusió que aquest és «estructuració íntima, vehicle, sistema del pensament», «al principi era el Verb i el Verb era en Déu i el Verb era Déu».

Amb aquest fonament i amb aquesta base, el senyor Torroja ens dirà i ens demostrarà en la segona part que el llenguatge no és una assignatura, en el quadre de les que s'aprenen a l'escola sinó una lliçó viva i permanent que sorgeix tothora parlant, escrivint, jugant.

D'aquesta segona part i de la tercera, plena d'exemples suggestius, els mestres i educadors en podran treure profitoses ensenyances perquè l'autor no solament tira amb bala rasa contra tots els defectes i vicis dels sistemes o mètodes de la arcaica pedagogia que la rutina i la inconsciència han vingut perpetuant, sinó que exposa, resumeix i concreta admirablement tot allò que cal oposar a l'intel·lectualisme enganyador, verbalisme buit, a les lliçons de memòria.

L'obra del senyor Torroja té, per damunt de tot, la noble finalitat de fer agradable i plaent a l'infant tota la tasca de l'escola, avivar-li la seva

curiositat innata en el diàleg suggestiu, cordial, amè, i per això ens diu en començar el llibre que no farem del nen allò que voldríem, sinó que haurem de circumscriure'ns dintre les possibilitats del seu desenvolupament.

Tots els aspectes i modalitats en relació amb el llenguatge oral i escrit hi són analitzats en forma breu i concisa, però com si el mestre es lliurés a un joc, a un entreteniment profitós per a l'infant al qual el mestre tractarà en tot moment amb el més gran respecte, no pas com si l'infant fos un simple aprenent d'home, sinó com a una personalitat ja definida, com a quelcom que ja és.

En aquesta hora de transcendència per Catalunya en què els mestres han de contribuir com ningú a la tasca de reeducació del nostre poble el llibre del senyor Torroja i Valls pot tenir una gran valor i eficàcia entre els nostres mestres i mestresses, contribuint a orientar-los en l'aplicació d'uns principis i mètodes que tenen ja, per altra part, la consagració dels novíssims pedagogs que com el ja esmentat Claparède fonamenten la labor dels educadors en el coneixement de la psicologia del nen.

Per això recomanem el llibre amb tota sinceritat, tot felicitant l'autor per la seva obra plena d'interès i oportunitat.

E. S. i LL.

BATA A ANGLATERRA

Tomàs Bat'a, el fabricant txec de sabates, ha comprat una gran extensió de terreny a Tilbury, prop del Tàmesis, a fi de bastir-hi una gran fàbrica que ocuparà de 4 a 5.000 obrers i que produirà diàriament 100 mil parells de sabates. El pla comprèn la construcció de cases per als obrers, de manera que dintre pocs anys sorgirà a Tilbury una nova ciutat. La realització d'aquest projecte depèn, de totes maneres, de l'èxit que Bat'a pugui tenir en el mercat indi, vers al qual seria exportada gairebé tota la producció de la fàbrica.

FEDERACIÓ COMARCAL DE BARCELONA

Sessió de clausura

Donem avui l'acabament de la sessió del Congrés Constituent de la Federació de Barcelona que no fou possible publicar en el número anterior.

El PRESIDENT DE MESA obre la sessió a dos quarts de cinc de la tarda.

ROSSELL I MONTANE, per la ponència del programa mínim municipal, llegeix els articles 6, 7, 8 i 9 del projecte de programa del C. E. Són aprovats pel Congrés. Sobre l'article 10 llegeix una proposició del districte VIII en la qual es demana que aquest article se suprimeixi i que s'addicioni un altre que digui «Intervenció i impugnació popular del Pressupost».

MATEO, pel districte VIII, defensa la proposició. Indica que si l'article primer ja demana la plena autonomia fiscal per als Ajuntaments, aquests no han de participar en els ingressos.

ROFES s'adhereix a les anteriors paraules.

CAMPALANS es manifesta també d'acord amb la supressió de dit article.

ROSSELL I MONTANE, per la ponència, adverteix la diferència entre els impostos que percep directament el Municipi i aquells altres impostos que són percebuts per l'Estat, però que en part pertanyen al Municipi. Demana que es rebutgi la proposició del districte VIII.

COMORERA s'adhereix a les anteriors paraules.

MATEO i CAMPALANS es ratifiquen en llurs anteriors manifestacions.

Es passa a votació la proposició i és aprovada per 13 vots contra 5. La part relativa a la impugnació popular del pressupost és retirada.

S'aproven els articles 11 i 12, amb la modificació proposada a aquest darrer per la delegació del VIII.

ROSSELL I MONTANE, per la ponència, llegeix una proposició del districte VIII sobre l'article 13, en la qual es demana que se suprimeixi de l'article la frase: «al vici en totes les seves formes».

RUIZ, pel districte VIII, defensa la proposició.

ROFES demana, també, que no es faci servir el vici com a font d'impostos, sinó que es lluiti per a fer-lo desaparèixer.

Es llegeix una proposició presentada pel districte IX, en la qual es demana l'aplicació d'impostos especials al comerç i de caràcter prohibitiu a la fabricació de begudes alcohòliques, etc.

COMORERA es manifesta d'acord en teoria amb la proposició del districte VIII. Indica que una de les maneres de fer desaparèixer el vici és l'aplicació d'impostos progressius.

ROFES proposa que s'accepti l'esmena del districte VIII i que s'inclouï un nou article que digui: «Lluita contra el vici amb impostos quan no sigui possible suprimir-lo d'altra manera.»

S'aprova la proposició del company Rofes.

S'aproven els articles 14, 15, 16 i 17 sense observacions.

Sobre l'article 18, ROSSELL I MONTANE, per la ponència, llegeix l'esmena que presenta el districte VIII, proposant que se suprimeixi l'article.

COMORERA creu que el districte VIII ha sofert una equivocació en presentar aquesta esmena. Indica que la intenció de l'article del projecte del C. E. és la de suprimir tot gravamen a la construcció de cases barates i fomentar la construcció d'habitacions populars.

ROFES creu que s'han d'afavorir les cooperatives de construcció de cases barates, però que no és procedent suprimir els gravamens als propietaris de les cases que avui tenen un lloguer inferior a 151 pessetes, car aquestes cases són les que es troben en pitjors condicions de salubritat.

SERRANO proposa que de l'article del projecte resti només la part referent a les cooperatives de cases barates. Així s'aprova.

ROSSELL I MONTANE, per la ponència, llegeix la proposició que presenta el districte VIII, demanant que se suprimeixi l'article 19 del projecte.

La delegació del districte IX s'adhereix a la proposició del VIII.

COMORERA explica l'abast de l'article.

Es passa a votació la proposició del districte VIII i és aprovada per 13 vots contra 11.

ROSSELL I MONTANE, per la ponència, llegeix la proposició que el districte VIII presenta sobre l'article 20 i en la qual es demana la municipalització dels serveis mèdics.

ROFES defensa la proposició del districte VIII.

SERRANO demana que en aquest article es doni una especial importància a l'assistència mèdica i a la higiene escolars.

ROSSELL I MONTANE, per la ponència, dona lectura a la nova redacció que ha fet de l'article, recollint els parers exposats pels diversos delegats. El Congrés l'aprova i la delegació del districte IV retira l'esmena que tenia

El nostre estimat company Joan Capvila, Secretari General de la U. S. C. acaba de sofrir la pèrdua del seu pare, qui va morir el dia 9 del corrent, a l'edat de 76 anys.

Rebi el nostre company i la seva família el nostre sincer condol.

presentada demanant l'hospitalització gratuïta de tots els malalts i obligatòria per a malalts infecciosos.

Sobre els articles 21, 22 i 23, ROSSELL I MONTANE, per la ponència, declara que hi ha algunes esmenes presentades, les quals podrien deixar-se per a quan es discuteixi l'informe que presenta la companyia Serrano.

SERRANO llegeix un document d'informe sobre l'organització de l'escola social.

Després d'uns comentaris finals de la companyia Serrano, i d'ésser aprovades per unanimitat les conclusions de dit informe, es presenta la proposició següent, signada pels companys Ruiz, Palmada, Farrés i Salas:

«Que el Congrés prengui en consideració l'estudi minuciós i documentat de tècnica pedagògica de la companyia Serrano, i que passi a la Comissió corresponent de la Junta Central de la Federació Comarcal per al seu estudi i adaptació al programa mínim.»

CAMPALANS proposa que en lloc de passar a la Junta Central passi a una Comissió especial composta pels companys Ramis, Forment, Xirau i ell. S'aprova la proposició dels companys Ruiz, etc., amb la modificació proposada pel company Campalans.

ROSSELL I MONTANE, per la ponència, llegeix l'article 24 del projecte i l'esmena del districte VIII que accepta. Són aprovats.

S'aprova l'article 25 amb l'addició proposada pel districte IV.

Són aprovats, així mateix, els articles 26, 27, 28 i 29, aquest darrer amb l'esmena proposada pel districte VII. S'aproven també el 30, el 31 amb una esmena del districte III i els 32 i 33 amb sengles esmenes del districte IV.

ROSSELL I MONTANE, per la ponència, manifesta que aquesta ha rebutjat una esmena presentada pel districte IV en la que es demana que mentre no estiguin municipalitzats els serveis d'aigües, la companyia concessionària vingui obligada a suministrar el nombre de litres d'aigua que estigui d'acord amb les necessitats de la higiene, per tal que en les ordenances municipals es senti ja aquesta obligació.

ERRERES defensa la proposició i la retira.

S'aproven seguidament els articles 34, 35, 36, 37, 38, 39, 40, 41 (aquest amb una esmena del districte IV), 42, 43, 44, 45, 46, 47, 48, 49, 50 i 51 i es dona per acabada la discussió del programa mínim municipal.

ROSSELL I MONTANE dona nova lectura a la proposició del districte I que havia presentat al començament de la discussió del programa mínim i proposa que passi a l'estudi d'una comissió composta pels regidors del Partit, un representant del C. E. i el ponent.

COMORERA creu que aquesta Comissió l'hauria de nomenar el Congrés Nacional. Es promou un debat en el que intervenen els companys Roura, Rofes, Comorera, Viladomat i Rosell, i s'acorda per unanimitat passar aquesta proposició al Congrés Nacional i donar un vot de gràcies al company Rosell i Montané per la seva tasca com a ponent.

Es passa a la discussió de les proposicions presentades.

S'aprova la presentada pel districte II sobre la creació d'una biblioteca central de la Federació Comarcal de Barcelona.

S'entaula debat sobre la proposició del districte III de revisar les tarifes tramviàries.

COMORERA recorda l'acord del C. E. d'oposar-se a tot augment de les tarifes tramviàries. Diu que l'Ajuntament pot imposar indirectament la rebaixa creant serveis en competència amb les empreses privades.

ARDIACA es manifesta d'acord en principi amb el criteri sustentat pel C. E., però assenyala la seva inutilitat, car l'Ajuntament no té competència sobre els tramvies de Barcelona. Fa remarcar també la impossibilitat de crear serveis propis amb la desastrosa situació econòmica de l'Ajuntament. Proposa que davant la impossibilitat d'impedir l'augment de les tarifes, es condicioni amb l'entrada d'un representant de l'Ajuntament al Consell d'Administració de la Companyia de Tramvies.

Intervenien altres delegats i s'acorda per unanimitat que el Congrés faci seu l'acord del C. E. d'oposar-se resultantment a tot augment de les tarifes tramviàries.

S'aprova la proposició del districte III de dedicar a assistència municipal tots els interessos de les fiances i dipòsits de garantia, de serveis, propietats, etc., així com els dipòsits judicials.

La proposició del districte IV de nomenar una comissió investigadora d'anormalitats municipals passa, per acord del Congrés, a la Comissió d'afers municipals.

La proposició dels districtes IV d'afegir el subtítol «Partit Obrer» al nom de «Unió Socialista de Catalunya», és rebutjada per la ponència.

La delegació del districte IV la retira per presentar-la de nou al Congrés Nacional.

La PONÈNCIA DE PROPOSICIONS accepta la proposició del districte X, de fer una classificació d'afiliats a la U. S. C. per oficis. Declara rebutjada per no ésser competència d'aquest Congrés, les següents proposicions:

Del districte VI: «L'obra del sindicat obrer de classe té dues grans funcions: la primera és la defensa dels interessos dels treballadors enfront dels de la burgesia; la segona, la capacitat de tota la riquesa material. Per assolir això, cal donar a l'organització sindical aquella mobilitat constant i intel·ligent que li permeti intervenir allí on es tractin qüestions que afectin a la classe obrera, i això sols ho aconseguirà posant en cada cas al front dels seus organismes aquells homes que estiguin més preparats per resoldre les qüestions que es tinguin plantejades i adoptant en cada moment les tàctiques que les circumstàncies aconsellin.»

Essent la U. S. C. el partit polític de la classe obrera, declara:

a) La necessitat d'intervenir en matèria sindical per a la defensa dels interessos de classe del proletariat.

b) La U. S. C. no es proposa crear cap organisme sindical enfront de cap dels ja existents, sinó propugnar per la unió de la classe obrera.

c) La U. S. C. afirma la seva disconformitat amb tot organisme sindical que no es fomenti en principis democràtics, amb igualtat de deures i de drets per a tots els seus afiliats, tant individual, com col·lectivament.

d) La U. S. C. nomenarà un comitè sindical que procuri establir contacte amb nuclis d'altres tendències per a donar a l'organització obrera una autèntica eficàcia revolucionària i orienti als afiliats de la U. S. C. en tot moment, de l'actitud que els cal adoptar.

Del districte VIII: «Que el Congrés acordi que la Comissió Sindical de la Junta Central convoqui una reunió d'afiliats al partit afectats pel problema sindical, per estudiar la conveniència de definir-se i d'actuar en un aspecte tan important, sobretot en aquests moments en què els desencerts d'uns i altres organismes sindicals col·loquen els obrers interessats en un estat de confusió i desorientació absoluta.»

La PONÈNCIA declara que havent reunit la delegació del districte VIII les deu signatures suficients, cal procedir a la presa en discussió de la seva proposició.

El company Fronsos deixa la Presidència i passa a ocupar-la el company Salas.

Sobre debat sobre la presa en consideració de la proposició i després de les intervencions dels companys Fronsos, Comorera, Granier-Barrera i Viladomat, s'aprova per gran majoria de vots la proposició del company Fronsos de passar la proposició al Congrés Nacional.

La PONÈNCIA declara que passa a la Comissió Cooperativa de la Junta Central de Barcelona la proposició del districte VI sobre la cooperació de consum en la nostra ciutat.

Després d'un breu debat, la delegació del districte VIII retira la seva proposició sobre la no acumulació de càrrecs en una mateixa persona, per renovar-la en el Congrés Nacional.

Es passa a discutir la proposició del districte VIII de nomenar una Comissió que faci els treballs necessaris per esbrinar l'actuació dels afiliats al partit que intervingueren en l'afar de la presidència del Tribunal tutelar de Menors, elevat un informe de les seves indagacions a la Junta Executiva per a que falli en conseqüència, abans de la primera reunió de la Junta Central, la qual haurà de ratificar o rectificar el fall de la Junta Executiva.

COMAS, pel districte VIII, defensa la proposició i explica el seu abast. PALMADA proposa que sigui la Junta Central la que porti a cap aquesta investigació.

MURTRA creu que, al contrari, ha d'ésser el Congrés el que ha de procedir a aquesta enquesta per mitjà de la Comissió que nomeni.

S'aprova la proposició del districte VIII i es nomena una Comissió composta pels companys Comas, Rafael i Salas.

La PONÈNCIA declara que ha rebutjat la proposició del districte VIII que demana que el to de Justícia Social sigui d'atracció a tots els sectors obrers esquerrans, per considerar-la pròpia del Congrés Nacional.

Es passa a discutir la proposició del districte X de demanar la reintegració del company Campalans al seu càrrec de regidor de l'Ajuntament de Barcelona.

Es promou un debat en el que intervenen els companys Viladomat, Ruiz, Salas, Ramis, Farrés, Murtra, Sallés, Vilardell, Roura.

Es aprovada per unanimitat una proposició incidental del company Rofes que diu així: «El Congrés veuria amb satisfacció que el company Campalans atengués, sempre que podés, les seves funcions de regidor de l'Ajuntament de Barcelona.»

La PONÈNCIA dona compte de les següents proposicions presentades pel districte IX fora de temps:

1. Que els regidors de la U. S. C. proposin al Consistori que totes les companyies de transports urbans facilitin el viatge gratuït a tot infant que assisteixi a les Escoles municipals en les hores d'anada i tornada de classe.

2. Que els regidors de la U. S. C. proposin l'establiment de cursos obligatoris de preparació al personal subaltern de les colònies permanents.

3. Que els regidors de la U. S. C. facin retirar de les escoles municipals les imatges de caràcter religiós.

4. Que els regidors de la U. S. C. proposin al Consistori que tots els grups escolars, colònies i institucions amb cantina que mantingui l'Ajuntament siguin proveïts per les cooperatives populars allà on n'hi hagi, donant aquestes a l'Ajuntament tots els drets de soci consumidor.

5. Que els regidors de la U. S. C.

proposin que sempre que part del Municipi es reparteixi bona de beneficència, siguin les cooperatives populars de consum les úniques encarregades de canviar-los.

6. Que es proposi l'enderroc dels grups de cases barates de les barriades de Cano Tunis i Sant Adrià.

MURTRA explica i comenta l'abast d'aquestes proposicions i el Congrés acorda prendre-les en consideració i passar-les a la Junta Central per a llur estudi.

Es presenta una proposició incidental contra les deportacions d'obrers. El Congrés la pren en consideració per 14 vots contra 2.

Es passa a la seva discussió i intervenen en el debat els companys Guardiola Ramis, Salas, Ruiz, Granier i Ruiz. Clos el debat, s'aprova la proposició presentada segons el text publicat en el número anterior de JUSTÍCIA SOCIAL.

S'acorda per aclamació, a proposta del company Campalans, un vot de gràcies al company Comorera pels seus treballs d'organització del partit i en la direcció de JUSTÍCIA SOCIAL.

Seguidament el PRESIDENT DE MESA declara clausurat, a dos quarts de deu del vespre del dia 28, el Congrés Constituent de la Federació Comarcal de Barcelona de la Unió Socialista de Catalunya.

El Secretari del Congrés,
E. GRANIER-BARRERA i LL. ARDIACA

Unió Socialista de Catalunya

SECCIÓ DEL DISTRICTE IV

La secció del districte IV de la U. S. C. convoca els seus afiliats a l'Assemblea general ordinària que tindrà lloc el proper dimecres, 16 març, a les deu de la vetlla, en el seu local, Alt Sant Pere, 29, pral., sota el següent ordre del dia:

1. Lectura de l'acta de l'Assemblea anterior.
2. Els delegats al passat Congrés Comarcal donaran compte de llur mandat.
3. Discussió de l'ordre del dia del Congrés Nacional convocat per al 2 d'abril.
4. Nomenament de delegats a l'esmentat Congrés.
5. Proposicions generals.

Ha quedat constituïda, en Assemblea general del 6 febrer, la secció de la U. S. C. del districte IV, havent-se nomenat el següent Consell Directiu:

Secretari general: Albert Farrés.
Administratiu: Maurici Malet.
Tresorer: J. M. Fiol.

Relacions exteriors: Emili Mompel.
Cultura: J. Martínez Benemeli.
Acció Política: Isidra Palmada.
Acció Sindical: M. Santaló.

Aquesta secció, en instal·lar-se en el seu estatge del carrer Alt de Sant Pere, 29, pral., s'ofereix a tots els companys del Partit i es prepara a treballar amb gran entusiasme pel desenrotllament dels nostres ideals.

COOPERATISME

La Cooperació europea en 1931

Suècia

Les xifres publicades recentment revelen que les deu cooperatives de consum més importants de Suècia han augmentat en 5.810.000 corones, llur xifra de vendes en 1931. Les vendes totals d'aquestes cooperatives han estat de 106.480.000 corones. La Cooperativa de consum d'Estocolm, que és la més important del país, acusa una xifra de vendes de 48.720.000 corones, amb un augment durant l'any de 3.220.000 corones; la Cooperativa de Malmö, la segona en importància, ha registrat un augment de 1.880.000 corones en la seva xifra de vendes, la qual ha estat de 13.180.000 corones. Hi ha hagut, igualment, un augment important en el nombre de socis d'aquestes deu cooperatives. De 121.390 socis a fi de 1930 ha passat a 132.774 a fi de 1931.

Anglaterra

Una enquesta feta per «The Co-operative News» sobre les operacions comercials de les cooperatives de consum del sud d'Anglaterra durant 1931 ha revelat la prova extraordinària de llur estabilitat durant la depressió econòmica. Les cooperatives que han contestat a l'enquesta ha estat classificades en dos grups segons que llur nombre de socis fos superior o inferior a 5.000. El grup de cooperatives més importants — en nombre de 32, comprenent-hi les 3 cooperatives londinenques — ha augmentat el nombre dels seus socis en 75.000 unitats i a la fi de 1931 comptava 1.235.000 socis. El capital en accions d'aquest grup excedia els 17 milions de lliures, amb un augment durant l'any de 1.680.169 lliures. La seva xifra de vendes s'ha elevat a prop de 32.500.000 lliures i, malgrat la baixa dels preus, hi ha hagut un augment net de 200.000 lliures. El grup de cooperatives menys importants, en nombre de 25, tenia en total 87.879 socis, o sigui 3.893 de més que a final de 1930. El seu capital en accions ha passat de 91.861 lliures a 1.380.000 lliures i la seva xifra de vendes, d'un total de 2.600.000 lliures, era sols inferior en 32.000 lliures a la de l'any precedent. El fet que els resultats de les cooperatives més importants siguin, en general, més favorables, que els de les cooperatives menys importants — declara «The Co-operative News» —

França

Un examen de les dades estadístiques de 1931 del moviment cooperatiu francès, prova que les cooperatives afiliades a la «Federació Nacional de Cooperatives de Consum» han estat en mesura de mantenir llur posició sense gaires dificultats durant l'any passat. En general, la xifra de vendes de les cooperatives de consum s'ha mantingut en el mateix nivell de 1930, malgrat la baixa de preus dels queviures, que ha estat d'un promig de 15 per cent sobre el promig de 1930. Si es té en compte que el poder de compra dels socis de les cooperatives ha disminuït gradualment, aquest resultat constitueix, indubta-

blement, un èxit esclatant i prova que la depressió econòmica no ha deturat el desenrotllament normal del moviment cooperatiu francès.

sembla indicar la necessitat de la fusió i d'efectuar les operacions en una escala més gran.

Les lluites futures de la nostra civilització occidental giraran cada cop més al entorn de l'antagonisme entre productors i consumidors, en lloc de la lluita entre el capital i el treball. En aquesta lluita pel control de l'economia, seran els consumidors els que hauran de dir i diran la darrera paraula.

El moviment cooperatiu de consum ha portat a cap una feina molt útil: la de demostrar al món la ximpleria de deixar el control de l'economia als productors. L'únic defecte que té avui el moviment cooperatiu és que encara no s'ha generalitzat, que no comprèn encara tots els consumidors.

G. BERNARD SHAW